

“El conte neix d’una obsessió continuada, dramàtica o divertida”

Sergi Pàmies (París, 1960) publica a Quaderns Crema el recull de narracions *Si menges una llimona sense fer ganyotes*. Té tres novel·les publicades i quatre reculls de contes més.

—Comencem pel títol, extret d’una frase del darrer conte. Per què heu triat un títol tan peculiar, quines virtuts té?

—Primer, perquè és radicalment diferent del llibre anterior. La segona virtut, que té un cert to poètic i al mateix temps irònic. La tercera, perquè fa referència a unes qüestions quotidianes i molt absurdes. I la quarta, perquè reflecteix el to del llibre. La llimona té la virtut de guarir i el defecte de l’acidesa. És un títol molt descriptiu de la intenció del llibre, ser estimulants i corrosius alhora.

—Hi heu inclòs contes amb elements fantàstics, però curiosament semblen tan quotidians i realistes com els altres. Com aconseguíu aquesta unitat?

—La unitat està en el to i en l’estil i si utilitzo elements fantàstics és per descriure situacions molt reals, de la mateixa manera que utilitzo elements reals per descriure situacions fantàstiques. I aquestes típiques d’una determinada vida convencional, en què com més convencional és la teva vida, més fomentes la imaginació. I, en canvi, com més emocional i aventurera és, menys necessites la imaginació.

—Ens heu descrit, i de manera molt clara, les característiques del llibre com un tot homogeni, com si fos una novel·la. Aquest esquema, és a dir, la planificació del recull, ja el teníeu al cap ben definit a l’hora d’escriure els primers relats?

—No. En el procés descobreixo el sentit final, sigui d’un conte o d’un llibre. I un cop tinc aquest sentit, sé si els contes que vaig fent pertanyen o no a la família del llibre.

—Per tant, pot ser que durant l’elaboració del recull n’hàgiu fet alguns que ara són a la paperera, o desats en un calaix?

—L’equivalent de dos llibres més. De tot el que he escrit en aquests sis anys, només hi he inclòs una tercera part.

—Un punt en comú que he vist en gran part dels contes és el moviment. La gent es lleva, viatja, surt de casa, se’n va d’un lloc a l’altre, fins i tot hi ha una gota que neix perquè es mou, cau. Com si fos un sistema per captar l’interès del



Sergi Pàmies publica el recull de contes *Si menges una llimona sense fer ganyotes*, a Quaderns Crema.

lector. En sou conscient, d’aquesta tècnica, o és una casualitat?

—No tenia aquesta percepció del moviment, sinó que a les primeres línies s’ha de veure algun tipus d’horitzó. Però no sempre és de moviment, només. Pot ser una expectativa, una hipòtesi, un temor, sempre un horitzó. I no ho veig tant com una tècnica, una estratègia, és més aviat la manera que tinc d’explicar una història. Forma part del relat.

—Quina és la primera idea que teniu d’un relat?

—La meua intenció era la de no escriure, i només escriure allò que se’n diu l’obsessió continuada, un neguit que té més a veure amb una emoció que amb una idea. Per exemple, l’emoció de tenir por de perdre els pares. Però no només són dramàtiques, poden ser obsessions divertides.

—No sé si us enfadareu, però us he de dir que els contes on apareixen elements fantàstics

m’han recordat les pel·lícules de Woody Allen.

—No només no m’enfado, sinó que m’encanta. Els contes tenen molts referents, però aquest és clar, perquè en les pel·lícules de Woody Allen on apareixen elements fantàstics no es produeix cap fractura del relat realista. Hi apareixen amb molta naturalitat. I, vaja, respecte a Woody Allen no sóc dels que diuen que ha perdut molt. A mi m’ha agradat sempre. Ja m’agradaria a mi perdre d’aquesta manera.

—Un altre tret en comú del llibre és el gran respecte pels vostres personatges. Mai no són ridículs, ni caricatures, ni unes titelles en mans de les obsessions de l’autor.

—D’acord. Aquí hi ha dues coses paral·leles. D’una banda, no voler banalitzar res, i de l’altra, que l’exercici de reduir no signifiqui limitar l’experiència, tant del qui escriu com del qui llegeix. Es tracta, com deia Miles Davis, que hi hagi les menys notes possibles sense afectar la qualitat de la melodia. Ser tan respectuós et facilita compartir el tema. No hi ha cap obstacle entre el que vols escriure i el personatge que utilitzes. I després, em sembla que sovint l’esforç de ridiculització o caricatura que fan alguns escriptors amaga més una exhibició vanitosa que no una crítica real.

Lluís Bonada